

Sygn. akt I C 1040/16 U.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Opolu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jan Papka
Protokolant:	Monika Król

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2016 r. w Opolu

sprawy z powództwa: (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko: S. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej S. K. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. kwotę 37,75 zł (trzydzieści siedem złotych 75/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 1040/16 U.

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/s we W. w pozwie z dnia 30 marca 2016 r. wniósł o zasądzenie od pozwanej S. K. kwoty 604,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana S. K. oraz (...) S.A. zawarli w dniu 27 maja 2009 r. umowę pożyczki o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w niej kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w tej umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie. Wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne, a w samej treści wezwania wierzyciel poinformował stronę pozwaną, że w wypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z/s we W..

Pozwana mimo wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 27 października 2015 r. (...) S.A. zawarł z powodem Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z/s we W. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z pierwotnym wierzycielem. Potwierdzeniem, że dochodzona w sprawie wierzytelność była przedmiotem

umowy przelewu jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Zadłużenie pozwanej wynosi 604,85 zł, w tym należność główna w wysokości 530,03 zł, skapitalizowane odsetki w wysokości 74,82 zł. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 25 marca 2016 r. Powód wezwał pozwaną do zapłaty, jednakże zadłużenie nie zostało uregulowane.

Zarządzeniem z dnia 14 kwietnia 2016 r., doręczonym pełnomocnikowi procesowemu powoda w dniu 29 kwietnia 2016 r. Sąd zobowiązał powoda do udzielenia w terminie 14 dni następujących odpowiedzi:

- a) jaka łączna kwota została spłacona przez pozwaną;
- b) sposobu wyliczenia kwoty niespłaconego kapitału;
- c) w jakich datach i w jakich kwotach następowała spłata, należy podać daty i kwoty spłaty;
- d) w jaki sposób została ona zarachowana, tj. w jakiej części na poczet należności głównej, a w jakiej na poczet należności ubocznych i których, z podaniem kwot i sposobu dokonania rozliczeń;
- e) jak została wyliczona kwota odsetek, z podaniem, czy są to odsetki ustawowe, czy też odsetki umowne (jeżeli umowne, należy podać ich wysokość i podstawę, na której są one ustalone) oraz kwotę, od której zostały naliczone i okres za który nastąpiło naliczenie;
- f) czy faktycznie zostały poniesione koszty ubezpieczenia pożyczki, a jeżeli tak to przez kogo i przedstawienia dowodów ich poniesienia (umowa ubezpieczenia, dowody uiszczenia składki ubezpieczeniowej) w wysokości określonej w umowie;

oraz złożenia pierwotnej umowa zawartej przez pozwaną z (...) S.A.

pod rygorem skutków prawnych z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

W odpowiedzi na powyższe zobowiązanie pełnomocnik procesowy powoda w piśmie

procesowym z dnia 17 maja 2016 r. wskazał, że na zadłużenie pozwanej składa się niespłacony kredyt w kwocie 530,03 zł oraz odsetki ustawowe naliczone przez stronę powodową od kwoty należności głównej od dnia cesji wierzytelności, tj. 27 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 25 marca 2016 r., jednocześnie ograniczył żądane pozwu o kwotę odsetek w wysokości 58,63 zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanej kwoty 546,22 zł i kosztów procesu. W kolejnym piśmie procesowym z dnia 27 czerwca 2016 r. powód złożył zestawienie dokonanych przez pozwaną wpłat.

Pozwana S. K. nie złożyła odpowiedzi na pozew, ani żadnego pisma procesowego zawierającego jego stanowisko oraz wyjaśnienia, nie stawiała się na rozprawie pomimo prawidłowego zawiadomienia, w związku z czym zaistniały podstawy do wydania wyroku zaocznego po przeprowadzeniu postępowania dowodowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/s we W. jest funduszem inwestycyjnym wpisanym do rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie VII Wydział Cywilny Rejestrowy pod nr (...) 211, a zarządzającym tym funduszem jest K. Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą we W..

(dowód: wyciąg z rejestru z dnia 7 stycznia 2015 r. funduszy inwestycyjnych

prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie VII Wydział Cywilny

Rejestrowy pod nr (...) 211 k. 17-18)

W dniu 27 października 2015 r. (...) S.A. z siedzibą w C. zawarł z powodem Prokura Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z/s we W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem zgodnie z § 2 pkt 1 a były bliżej niesprecyzowane wierzytelności szczegółowo określone w załączniku nr 3 umowy.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 27 października 2015 r.

wraz z załącznikiem k. 9-13)

W dniu 4 marca 2016 r. Kancelaria (...) sp. komandytowa we W. wezwała pozwaną S. K. do zapłaty kwoty 1.371,36 zł.

(dowód: pismo z dnia 4 marca 2016 r. k. 14)

Zgodnie z treścią wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji wysokość zaległości pozwanego wynosiła kwotę łącznie 1.357,52 zł z tytułu kapitału, odsetek i kosztów.

(dowód: wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy k. 13)

W dniu 25 marca 2016 r. powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/s we W. wystawił na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 157) wyciąg przeciwko pozwanej S. K. wyciąg nr (...) z ksiąg rachunkowych

funduszu sekurytyzacyjnego na kwotę 604,85 zł.

(dowód: wyciąg z dnia 25 marca 2016 r. z ksiąg rachunkowych funduszu

sekurytyzacyjnego nr (...) k. 8)

W dniu 27 maja 2009 r. została zawarta pomiędzy pozwaną (...) S.A. w C. umowa nr (...), na podstawie której (...) S.A. w C. udzielił pozwanej (pożyczkobiorczyni), pożyczki w wysokości 700 zł, łączna kwota zobowiązania w związku z zawartą umową pożyczki wynosiła 1.145,04 zł. Na kwotę tę składały się następujące środki: 700 zł kwota pożyczki, opłata przygotowawcza 39,20 zł, oprocentowanie 77,58 zł, opłata za obsługę pożyczki w domu 328,26 zł. P. zobowiązała się spłacać zobowiązanie w kwocie 1.145,04 zł w 52 tygodniowych ratach, począwszy od dnia 3 czerwca 2009 r., pierwsza rata jak i każda pozostała wynosiła po 22,02 zł.

(dowód: pierwotna umowa pożyczki z dnia 27 maja 2009 r. k. 27)

Z tytułu zaciągniętej pożyczki pozwana S. K. dokonała spłaty w łącznej kwocie 568,04 zł.

(dowód: informacja o wpłatach dokonanych przez pozwaną S. K.

k. 31-32)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie tylko w części.

Sąd dokonując oceny zebranego materiału dowodowego przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oparł się na wskazanych przez stronę powodową w pozwie dowodach. Powód wnosząc powództwo podał, że na podstawie umowy cesji przejął od (...) S.A. w C. prawa do wierzytelności wobec pozwanej. Podał, że pozwana zalegała z zapłatą należności na łączną kwotę 604,85 zł. Natomiast pozwana nie udzieliła odpowiedzi na pozew, a prawidłowo wezwana nie stawiała się również na rozprawę w dniu 2 sierpnia 2016 r.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Stosownie do treści

§ 2 tego artykułu w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Innymi słowy sąd, co do zasady z wyjątkiem sytuacji wskazanych w ustawie – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodne z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Jednakże stosownie do treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r. III CRN 30/72 sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenie powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

Wskazać również należy, że w polskim systemie prawnym, co wynika zarówno z przepisów prawa, jak i z orzecznictwa sądowego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi określone skutki prawne, o czym stanowi o tym art. 6 k.c. Z powołanego przepisu wynika jedna z naczelnych zasad procesu sądowego polegająca na tym, że dowód wykazania prawdziwości określonego faktu obciąża tego, kto się na dany fakt powołuje dla uzasadnienia dochodzonego przed sądem prawa. Potwierdzeniem powyższej zasady jest również art. 232 k.p.c. zgodnie, z którym strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Mając na uwadze powyższe, to na powodzie jako stronie, która z podnoszonych przez siebie twierdzeń pragnie wywodzić określony skutek prawny w postaci żądania zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, spoczywał obowiązek jej wykazania i udowodnienia.

Podkreślenie w tym miejscu wymaga fakt, iż zarządzeniem z dnia 14 kwietnia 2016 r., doręczonym pełnomocnikowi procesowemu powoda w dniu 29 kwietnia 2016 r. Sąd zobowiązał powoda do udzielenia w terminie 14 dni na szereg pytań dotyczących częściowego spełnienia zobowiązania przez pozwaną i sposobu rozliczenia dokonanych wpłat, na które nie uzyskał odpowiedzi. Tym samym w oparciu o zaoferowany materiał dowodowy należało stosując przepisy prawa materialnego dokonać rozliczenia pożyczki.

Na wstępie wskazać należy, iż sprawa rozpoznawana jest w oparciu o przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001 r., Nr 100 poz. 1081 z późn. zm.), co wynika z treścią art. 66 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r., Nr 126, poz. 715, który stanowi, że: „Do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.”

Bezsporne w niniejszej sprawie było istnienie pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda, tj. (...) S.A. w C. umowy nr (...) z dnia 27 maja 2009 r., na podstawie której (...) S.A. w C. udzielił pozwaniej (pożyczkobiorczyni) S. K. pożyczki w wysokości 700 zł, łączna kwota zobowiązania w związku z zawartą umową pożyczki wynosiła 1.145,04 zł. Na kwotę tę składały się następujące środki: 700 zł kwota pożyczki, opłata przygotowawcza 39,20 zł, oprocentowanie 77,58 zł, opłata za obsługę pożyczki w domu 328,26 zł. P. zobowiązała się spłacać zobowiązanie w kwocie 1.145,04 zł w 52 tygodniowych ratach, począwszy od dnia 3 czerwca 2009 r., pierwsza rata jak i każda pozostała wynosiła po 22,02 zł.

Z uwagi na to, iż pożyczkobiorczyni S. K. w stosunku zobowiązaniowym z powodem (...) S.A. w C. była konsumentem (zawarła umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio nie związanym z jej działalnością gospodarczą), do przedmiotowej umowy pożyczki gotówkowej oprócz przepisów Kodeksu cywilnego miały, co wskazano już powyżej odpowiednie zastosowanie przepisy obowiązującej w dacie zawarcia pożyczki ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001 r., Nr 100 poz. 1081) zwaną dalej „ustawą”. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 2 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej „kredytodawcą”, udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. W ust. 2 tego przepisu ustawodawca zawarł przykładowe wyliczenie umów, które należy kwalifikować jako kredyt konsumencki, wymieniając m.in.: umowę pożyczki, umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego i inne. Natomiast stosownie do zapisu art. 2 ust. 4 w/w ustawy konsumentem jest osoba fizyczna, która zawiera z przedsiębiorcą umowę w celu bezpośrednio niezwiązanym z jej działalnością

gospodarczą. Bezsprzecznie więc do zawartej przez strony umowy pożyczki zastosowanie miała wskazana wyżej ustawa.

Oceniając zasadność żądania powoda, należało w pierwszej kolejności zbadać, czy niniejsza umowa pożyczki czyni zadość szczególnym wymaganiom przewidzianym w

ustawie o kredycie konsumenckim.

Ustawa o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 r. nakładała na pożyczkodawcę obowiązek szczegółowego określenia całkowitego kosztu udzielonego wsparcia finansowego, na który zgodnie z dyspozycją art. 7 składają się wszystkie koszty wraz z odsetkami i innymi opłatami i prowizjami, które konsument jest zobowiązany zapłacić

za kredyt, z wyjątkiem kosztów m.in. ustanowienia, zmiany oraz związanych z wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczenia, kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu – wraz z oprocentowaniem i pozostałymi kosztami – na wypadek śmierci, inwalidztwa, choroby lub bezrobocia konsumenta.

Z ustaleń Sądu w postępowaniu dowodowym wynika, iż udzielona pozwanej S. K. kwota pożyczka wynikająca z umowy pożyczki z dnia 27 maja 2009 r. nr (...) wynosiła 700 zł. Wyliczona na podstawie zawartej umowy pożyczki łączna kwota zobowiązania wynosiła 1.145,04 zł. Na kwotę tę składały się następujące środki: 700 zł kwota pożyczki, opłata przygotowawcza 39,20 zł, oprocentowanie 77,58 zł, opłata za obsługę pożyczki w domu 328,26 zł.

Art. 7 a powołanej wyżej ustawy wymagał z kolei, aby łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń nie może przekroczyć 5 % kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego.

W niniejszej sprawie powód pierwotnie domagał się pierwotnie zasądzenia kwoty 604,85 zł tytułem niespłaconej pożyczki, następnie po ograniczeniu żądania kwoty 546,22 zł.

Ocenie Sądu podlegała więc zasadność przedstawionego przez powoda wyliczenia dochodzonej kwoty.

Jednoznacznie z treści umowy pożyczki wynika, iż faktycznie pozwanej S. K. wypłacona została kwota 700 zł. Zgodzić się więc należało z poglądem wyrażonym w doktrynie, iż kwotą, od której należy obliczać 5 %, o którym mowa w komentowanej regulacji, jest „kwota kredytu brutto, gdyż obejmuje również opłatę przygotowawczą. W przeciwnym wypadku co do zasady konsument byłby zobowiązany do ich uiszczenia już w momencie zawierania umowy, a więc kwota faktycznie przez niego uzyskana również ulegałaby pomniejszeniu o kwotę prowizji i opłat należnych kredytodawcy” (vide: Komentarz R. D., R. M., W. K., LEX/el 2006, Komentarz do art. 7 a ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.01.100.1081), [w:] D. R., M. R., K. W., Komentarz do ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U.05.157.1316), w zakresie zmian do ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.01.100.108, Stan

prawny: 2005.11.01, opublikowany LEX).

Zgodnie z powyższym w przypadku umowy pożyczki z dnia 27 maja 2009 r., nr (...) – 5 % z kwoty 739,20 zł (700 zł + 39,20 zł) daje kwotę 36,96 zł. W ramach tej kwoty nie uwzględnia się kwoty odsetek. Zgodnie z poglądem wyrażonym w doktrynie „zasadniczy koszt kredytu stanowią, co do zasady odsetki z tytułu korzystania z udzielonego kapitału. Literalna wykładnia komentowanej regulacji mogłaby prowadzić do wniosku, że one również objęte zostały jej dyspozycją. Niemniej jednak należy wskazać, iż regulacja dotycząca odsetek znajduje się w art. 359 § 2¹-2³ k.c., który odnosi się również do kredytów konsumenckich i który dopuszcza zastrzeżenie odsetek do czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Z analizy przebiegu prac nad komentowaną ustawą wynika, że ustawodawca miał na celu ograniczenie dodatkowych kosztów występujących obok kosztu zasadniczego, jaki stanowią odsetki [zob. m.in.

protokoły z posiedzeń Komisji sejmowej, dostępne na stronie www.sejm.gov.pl]. Podobny wniosek płynie z analizy projektów ustaw,

przedłożonych do rozpatrzenia Komisji. Należy więc przyjąć, iż pojęcie kosztów, użyte w art. 7 a u.k.k., nie obejmuje „odsetek” (vide: R. D., R. M., W. K., komentarz, LEX/el 2006, Komentarz do art.7(a) ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001 r., Nr 100, poz. 1081), [w:] D. R., M. R., K. W., Komentarz do ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2005 r., Nr 157, poz. (...)), w zakresie zmian do ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001 r., Nr 100, poz. 108, Stan prawny: 2005.11.01, opublikowany w LEX).

W konkluzji więc powód był uprawniony do dochodzenia tytułem niespłaconego zobowiązania kwoty 853,74 zł (należność główna oraz kwoty kosztów pożyczki ograniczonej przez art. 7 a ustawy o kredycie konsumenckim).

Rozliczenie w tym zakresie pożyczki z dnia 27 maja 2009 r., nr (...) przedstawia się następująco:

$$1) 700 \text{ zł} + 39,20 \text{ zł} = 739,20 \text{ zł} \times 5 \% = 36,96 \text{ zł}$$

$$2) 739,20 \text{ zł} + 36,96 \text{ zł} = 776,16 \text{ zł}$$

$$3) 776,16 \text{ zł} + 77,58 \text{ zł} = 853,74 \text{ zł}$$

Łącznie zatem zobowiązanie pozwanej z tytułu uzyskanej pożyczki wynosi 853,74 zł.

Dokonując ostatecznego rozliczenia pożyczki uwzględnić należało dokonane przez pozwaną S. K. wpłaty na rzecz pierwotnego wierzyciela (...) S.A. w C., które jak to wynika z pisemnej informacji o dokonanych wpłatach (k. 31-32 akt) łącznie wyniosły 568,04 zł. Na uwzględnienie zasługiwała zatem kwota stanowiąca różnicę pomiędzy kwotą 853,74 zł i 568,04 zł, tj. 36,81 zł ($853,74 \text{ zł} - 568,04 \text{ zł} = 36,81 \text{ zł}$), powiększona o ustawowe odsetki i ustawowe odsetki za opóźnienie liczone od dnia 27 października 2015 r. do dnia 25 marca 2016 r. w łącznej kwocie 0,94 zł, czyli ostatecznie 37,75 zł ($36,81 \text{ zł} + 0,94 \text{ zł} = 37,75 \text{ zł}$).

W tym miejscu wskazać należy, iż nie zasługiwała na uwzględnienie dodatkowa opłata z tytułu obsługi pożyczki w domu. W ocenie Sądu nie jest to żadna dodatkowa usługa nie objęta umową pożyczki i z umową tą nie związana, a tym samym nie objęta pojęciem opłat dodatkowych, albowiem powyższe wprost wynika z treści umowy. Wynagrodzeniem za korzystanie przez pożyczkobiorcę z pożyczki są zasadniczo odsetki, których górny pułap w celu zapobieżenia lichwie – w brzmieniu z daty zawarcia umowy – został wyznaczony przepisem art. 359 § 2¹ k.c. Wysokość pozostałych opłat, powinna być ekwiwalentem usług związanych z udzieleniem pożyczki i co do zasady odpowiadać rzeczywistym kosztom poniesionym z tego tytułu. Pierwotny wierzyciel, a za nim powód poza opłatami przygotowawczymi naliczył opłatę z tytułu tzw. obsługi pożyczki w domu w wysokości 328,26 zł. Już z samej treści umowy wynika, że jest to opłata, której wysokość nie odpowiada faktycznym kosztom poniesionym w ramach tej usługi, a dodatkowa opłata obliczana jako procent wpłacanej przez klienta kwoty. Opłata ta nie jest zatem ekwiwalentem wykonanej usługi. Jej skutkiem jest obejście przepisów o odsetkach maksymalnych.

Stosownie do art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy z 16 lutego 2005 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r., nr 50 poz. 331 ze zm.) za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uznaje się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności czyny nieuczciwej konkurencji, do których należy, zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2007 r., nr 171, poz. 1206) działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta.

Problematyką naliczania tych opłat zajął się prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który w decyzji nr (...) z 20 kwietnia 2015 r wskazał między innymi,

że zostało uprawdopodobnione, iż strona powodowa „stosuje określone w art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów polegające na:

1. stosowaniu opłaty za obsługę w domu, której wysokość nie odpowiada wartości świadczeń realizowanych w ramach tej opłaty, co może stanowić naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1503 ze zm.).

Oceny sądu co do zasadności zgłoszonego roszczenia nie zmienia też przedłożony przez powoda dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, albowiem wyciąg ten z dnia 25 marca 2016 r. nie może stanowić dowodu nabycia przez powoda wierzytelności pozwanego. Wskazać bowiem trzeba, że choć Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 października 2009 r., sygn. akt III CZP 65/00 stwierdził, że wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, o których mowa w art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, stanowią podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, to domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Oznacza to, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Po drugie wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 r., w sprawie P 1/10 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Przyznane odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 30 marca 2016 r. uzasadnia art. art. 481 k.c., zgodnie z którym od tego dnia pozwana popadła w opóźnienie.

W pozostałym zakresie powództwo podlega oddaleniu.

Mając na uwadze fakt, iż powód domagał się zasądzenia jako należności głównej pierwotnie kwoty 604,85 zł, następnie ograniczonej do kwoty 546,22 zł, a uwzględniono jedynie kwotę 37,75 zł, czyli 6,91 % , to tym samym powód de facto spór przegrał w 93,09 % brak było podstaw do zasądzenia kosztów procesu na jego rzecz.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie punktu III wyroku znajduje oparcie w art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.